

Ít lâu sau, tôi được sang làm việc bên Bác. Hàng ngày Bác làm việc ở nhà riêng. Thường Bác thì đánh máy lờ y. Hôm tôi làm việc, Bác cùng sinh hoạt chung với anh em. Vui nhất là sau giờ làm việc buổi chiều. Bác thường cùng anh em trong cơ quan đánh bóng chuyền. Bác già, tay cứng nên búng bóng yếu, "đội phết" muồn ghi điểm, thường phát bóng vào chỗ Bác, Bác biết liền nói to: - A, "truy t" h. Bác vừa nói vừa nhẩy lên đập bóng. Có lần đội phết phát bóng "ác" quá, Bác biết không đập được, liền kêu:

- Trúng, K, Kháng, Chiều đâu? Cầu bóng! Ngồi đánh liền ngồi xem cầu vui.

Bây giờ theo chính sách đào tạo và bồi dưỡng cán bộ, cơ quan chọn một số cán bộ trẻ ra nước ngoài học. Tôi cũng trong số đó. Nhưng tôi không muốn đi. Biết được điều đó, Bác liền gọi tôi. Bác hỏi, tôi trả lời Bác:

- D, thưa Bác, cháu muốn được công tác.

- Thế cháu có muốn công tác thật thật không?

- Có.

- Có muốn phục vụ nhân dân được không?

- Có.

- Thế thì phải đi học. Bây giờ có đi học kiến thì phải học tập. Học tập để hiểu nhu cầu, biết nhu cầu. Có hiểu nhu cầu biết nhu cầu, mới phục vụ nhân dân thật được.

Sau khi giảng giải và khuyên tôi đi học là cần thi, Bác dặn:

- Đi học thì phải chịu khó, chăm chú học tập. Chả ai hiểu thì hỏi, không được gì hiểu, đã hiểu rồi thì báo lại cho bạn cùng hiểu.

Rồi Bác lấy cái hộp thuốc lá của Bác đưa cho tôi. Bác nói:

- Bác cho cháu cái hộp này để đựng kim ch, ngoài giờ học thôi, thôi, vớ, may. Con gái phải biết làm những việc đó.

Tôi sang nhà của bạn ở khu học xá, rồi vào trường sớm hơn. Tất nhiên xong, tôi vẫn học, dạy học. Vì tôi biết cho đến ngày chiến tranh thực dân Pháp, tôi mới về quê.

Theo: hochiminh.vn